

Budapestre vonatkozó újságcikkek		Oszályozás	
Szerző: d. sz.	Tárgy: 791.5	Hely: 1949.	Személy: 1949.
Cím: A bábszínházban (Paulay Éde u.)	Helyszám: 1949. 1.	Idő: 1949. 1.	Helyszám: 1949.
Forrás: Világosság	(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)
			(Oldal)

a bábszínházban Paulay Éde u.

Bent a sündisznó hanyatt esik

Kissé elkésve, viszont megbízható kritikussal — saját jólfelfogott hét-éves gyermekemmel — felszerelve néztem meg az Állami Bábszínház új műsorát. Ez a kis műintézet a Művész Színház tözsomszédságában, a volt Palais de Dance félemeleti helyiségében kapott otthont. Valaha aranyifjak és aranylányok szürcsölték itt a „Vejtldét”, jelenleg a régi bárszékekre már csak a rendkívül ötletes, külön a gyerekek számára tervezett felcsapható ülések emlékeztetnek, amelyen a srácok a helyzet magaslatára emelkednek és különösen látják a műsort, bármilyen nagyfejű felnőtt ül is előttük.

A nézők korhatára a karonülő csesemőnél kezdődik és valahol a háttan túl végződik, minél fogva a nézőtérben állandó zibongás hallható és a legtöbb felnőtt bánja, hogy magával hozta gyermekét, aki zavarja a művelzetben.

Az első szám mérsékelt sikert arat. „Egérút” a címe és noha valóban kedves és tanulságos példázatot elevenít meg, a gyerekek szemmel láthatóan és jüllel hallhatóan „dobják”, mert kevés a mozgás benne. Általában azok a számok tetszenek, amelyben sok minden történik, így például a „Répa” című kis mese, mivel ott végül az összes szereplők hanyatt esnek. Ezen a kis színpadon is bebizonyosodik az ősrégi dramaturgiai szabály, mely szerint „nem árt, ha egy szindarabnak cselekménye is van”.

Általában a Mesebarlang a megnyitó műsor óta nagyon sokat fejlődött tartalmilag és technikailag is. A nagy slágert, Marsak „Macskalak” cí-

mű mesejátékát a publikum már szünni nem akaró izgalommal drukkolja végig, noha szerintem ebben is „sok a szöveg”. Az előadás legforróbb percei azok, amelyekben valamelyik baba közvetlenül a gyerekekhez beszél, vagyis belevonja őket a játékba, ez azonban aránylag ritkán fordul elő. Szerintem — tekintettel az alacsony korhatárra — a dialógusoknak sokkal primitívebbek, egyszerűbbeknek, érthetőbbeknek kéne lenniük.

Gyermekem jellemző és tömör kritikája szerint: „az jó, hogy a kecske megeszte a virágot és hogy a südisznó hanyatt esik”.

Ezen túl azonban a többiekkel együtt szünni nem akaró utálatban részesíti a gögös cica-nagysádot, aki nem hajlandó segíteni éhező rokonain, míg nem őt is utóleri végzete és leég gyönyörű palotája. Sajnos, a rendkívül élethű tűzvész technikai részét nem tudom neki megmagyarázni, ami apai tekintélyem további romlását eredményezi.

A lelkes együttes megérdemli, hogy ide írjam a nevüket. Körömczi László igazgató-rendező irányítása mellett Bajthy Andor, Gerbár Tibor, Havas Gertrud, Miklóssy Dezső, Ohidy Lehel, Szőnyi Kató „szóltattják meg” a babákat, akiknek elkészítésével Somogyi Panni és Farczady Renée remekeltek. A szép díszletek Gábor Eva tehetségét dicsérik, a hangulatos és kifejező zenét pedig Kósa Klára állította össze.

Jó kis színház ez a Mesebarlang...

d. sz.